

Sygn. akt II Ca 506/17

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)we W.

przeciwko **D. K. (1)**

o zapłatę 5.928,50 zł

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt I C 458/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego

D. K. (1) na rzecz strony powodowej (...) we W. kwotę 5928, 50 (pięć tysięcy dziewięćset dwadzieścia osiem złotych 50/100) zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 5628,83 zł, od dnia 10 sierpnia 2016r. oraz koszty procesu w kwocie 2067 zł,

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1150 zł

kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 506/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 26 kwietnia 2017r., Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...)we W. przeciwko D. K. (1) o zapłatę 5.928,50 zł. W apelacji od powyższego wyroku strona powodowa zarzuciła naruszenie przepisów postępowania: art. 233 § 1, art. 232 i art. 339 § 2 kpc, a także przepisów prawa materialnego: art. 58 i art. 385⁽¹⁾ kc oraz art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku i zasądzenie roszczenia na jego rzecz zgodnie z żądaniem pozwu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy rozpoznając apelację zważył co następuje. Apelacja podlegała uwzględnieniu. Nie można bowiem odmówić trafności większości zarzutów podniesionych przez stronę powodową, a w pierwszej kolejności zarzutowi naruszenia art. 339 § 2 kpc. Sąd Rejonowy rozważając zasadność zgłoszonego żądania pominął zupełnie postawę pozwanego w toku postępowania. Jak wynika z akt sprawy, w dniu 20 marca 2017 roku (k. 42) pozwanemu zostało skutecznie doręczone (odebrał dorosły domownik M. K.) wezwanie do stawiennictwa na rozprawie wraz z odpisem pozwu i załączników oraz zobowiązano go m. in. do złożenia oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej

dotyczących okoliczności faktycznych (art. 210 § 2 kpc). Mimo tego pozwany nie stawiał się na pierwszą i jedyną w sprawie rozprawę, ani też w żaden sposób nie odniósł się do twierdzeń strony powodowej jak i złożonych przez nią dokumentów. Pomimo już osobistego odbioru przez pozwanego odpisu wyroku zaocznego jak i odpisu apelacji strony powodowej (k. 45 i 57 odw.), pozwany również nie zaprezentował swojego stanowiska w sprawie, a w tym jakkolwiek nie zakwestionował twierdzeń o okolicznościach faktycznych przedstawianych przez stronę powodową oraz dokumentów na ich poparcie. W takich okolicznościach sprawy oraz przy takiej postawie pozwanego, zasadne było zatem uznanie faktów podnoszonych przez powódkę za wiarygodne i przyznane na podstawie art. 230 kpc. Skoro więc pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, przy wydaniu wyroku zaocznego przyjmując należało za prawdziwe twierdzenie powódki o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą i ich ocenę oprzeć na tym, czy budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc). Przy wyżej opisanej, jak już wskazano, postawie procesowej pozwanego i w takich okolicznościach sprawy, zasadne było więc uznanie faktów przytaczanych przez stronę powodową, popartych złożoną dokumentacją, za wiarygodne i uznane za przyznane na podstawie powołanego art. 230 kpc. Z twierdzeń powoda oraz złożonych dokumentów (w tym przede wszystkim umowy pożyczki z 28 września 2015r., harmonogramu spłat, ramowej umowy sekurytyzacyjnej z 18 listopada 2015r. i załącznika do niej, wyciągu z ksiąg funduszu, potwierdzenia dokonania przelewu, tabeli opłat i prowizji, wypowiedzenia umowy pożyczki oraz wezwań do zapłaty), przede wszystkim wynika, że powód dokonał na rzecz poprzednika prawnego powoda wpłat jedynie w łącznej kwocie 1331,79 zł. Dlatego też strona powodowa obecnie dochodzi zapłaty 4.519,97 zł tytułem należności głównej, 221,67 zł tytułem odsetek umownych, 18 zł tytułem odsetek za opóźnienie, kwoty 1108,86 zł tytułem opłaty operacyjnej za okres obowiązywania umowy oraz 60 zł tytułem kosztów windykacyjnych (k. 12 – 12 odw.). Z tych zatem twierdzeń powoda oraz wskazanych wyżej dokumentów wynika więc, że pozwany dokonał spłaty należności głównej jedynie w kwocie 480, 03 zł (5000 zł kwota pożyczki minus dochodzona kwota 4.519,97 zł). Zupełnie nie ma zatem żadnych podstaw stanowisko Sądu pierwszej instancji, że pozwany spłacił kwotę pożyczki oraz odsetki. Brak jest natomiast jakichkolwiek względów, które uzasadniałyby odmowę przyznania stronie powodowej zwrotu kwoty niespłaconej pożyczki, w szczególności wobec wskazanej wyżej postawy pozwanego w procesie. Mając też na względzie tą postawę pozwanego, brak było również podstaw do odmówienia żądaniu powoda co do odsetek umownych, odsetek za opóźnienie, a także co do należności tytułem opłaty operacyjnej za okres obowiązywania umowy oraz tytułem kosztów windykacyjnych. Wbrew przy tym stanowisku Sądu Rejonowego powód już w pozwie sprecyzował, że naliczona przez niego opłata operacyjna za okres obowiązywania umowy, stanowiła prowizję za udzielenie pożyczki, opłatę przygotowawczą oraz koszt obsługi przez czas trwania umowy (usługa rozliczeniowa), a koszty windykacji, których wysokości podobnie jak wyżej wskazanej opłaty pozwany także w żaden sposób nie zakwestionował, stanowiły zryczałtowaną wartość kosztów w związku z wysyłaniem do pozwanego monitów i wezwań do zapłaty.

Resumując pozwany otrzymując kwotę 5000 zł tytułem pożyczki, zobowiązany jest do zwrotu, wobec nierealizowania umowy najpóźniej od maja 2016r. (wezwanie do zapłaty – k. 37), łącznej kwoty (razem z już uiszczoną kwotą 1331,79 zł.) 7260,29 zł. tytułem należności głównej odsetek, dodatkowych opłat oraz kosztów i żądanie strony powodowej w takiej postaci, w ocenie Sądu Okręgowego, nie pozostaje w sprzeczności z jakimikolwiek przepisami prawa.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc, zmienił zaskarżony wyrok zasądzając należność główną oraz odsetki ustawowe, stosownie do żądania liczone od kwoty 5628,83 zł, o kosztach procesu (na które składały się: opłata od pozwu – 250 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1800 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.) orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc (pkt I), zaś o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II), które stanowiły: opłata od apelacji – 250 zł i wynagrodzenie pełnomocnika - 900 zł, orzeczono na podstawie powołanych art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc oraz art. 391 § 1 kpc.